

Arrest

nr. 187 812 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 99 720 van 25 maart 2013.

Gelet op de beschikking waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DE MEÛTER, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende een aanvraag tot verblijf in, in functie van haar echtgenoot die over een verblijfstitel in België beschikt.

Op 28 september 2012 wordt aan de verzoekende partij de beslissing tot niet inoverwegingname van haar aanvraag voor een toegang tot verblijf betekend.

Op 12 december 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 31 januari 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 31 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij diende op 7 maart 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beslissing van 31 januari 2013 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, alsook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde dag.

Op 19 maart 2013 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering
In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, C. V. A., Attaché
wordt aan*

de genaamde T., N. geboren te T. A., op 22.03.1985 die de Marokkaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

[X] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[X] Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

[X] Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

[] Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om een eerder Grondgebied te Verlaten.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :Betrokken verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus

weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Op 28.09.2012 werd haar een bijlage 15ter betekend. De beslissing tot niet in overwegingname van een aanvraag voor een toegang tot verblijf gebeurde nadat niet alle voorwaarden waren voldaan.

Betrokkene heeft tevens op 12.12.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 31.01.2013. Deze beslissing is op 5/02/2013 aan betrokkene betekend met een vel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de gemeente Diest geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Marokko.

[x] In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van driejaar omdat:

[1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

[X] 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven (bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 05/02/2013)."

Tegen voormelde bestreden beslissingen dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad. Bij arrest van 25 maart 2013 met nummer 99 720 wordt de schorsing van de bestreden beslissingen bevolen.

2. Over het voorwerp van het beroep

Wat de beslissing "houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod" (bijlage 13sexies) betreft, wenst de Raad vooreerst op te merken dat artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet de beslissing tot verwijdering definieert als: "de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt". In artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet wordt het inreisverbod gedefinieerd als: "de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering".

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissingen, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Aangezien in artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is “die kan samengaan” met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in deze twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, waarvan met de bestreden beslissingen overigens toepassing is gemaakt aangezien werd vastgesteld dat de verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan doordat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, neemt dit niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden getroffen. Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen, waarbij het weliswaar mogelijk is deze twee beslissingen in éénzelfde document, zoals ook hier het geval is, aan de betrokkene ter kennis te brengen.

De beslissing houdende het inreisverbod is dan ook volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Het gegeven dat deze twee beslissingen in éénzelfde document aan verzoekende partij ter kennis worden gebracht, verandert niets aan deze vaststelling (RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872).

De eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod impliceert dan ook geenszins dat ook de verwijderingsbeslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten) onwettig zou zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

In zoverre de verzoekende partij met het huidige beroep de nietigverklaring vordert van het inreisverbod van 19 maart 2013, is de Raad van oordeel dat het beroep onontvankelijk is, nu blijkt dat het inreisverbod werd opgelegd voor een duurtijd van drie jaar en deze termijn inmiddels verstreken is. Aldus is het inreisverbod uit het rechtsverkeer verdwenen en heeft de verzoekende partij geen actueel belang meer om de nietigverklaring van dit inreisverbod te vragen.

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat zij inderdaad geen belang meer heeft bij de nietigverklaring van het inreisverbod en vraagt ze om het bevel uit het rechtsverkeer te halen, daar deze beslissingen één en ondeelbaar zijn. De verwerende partij verwijst ter terechtzitting naar de stukken van het administratief dossier.

In de gegeven omstandigheden kan de Raad bijgevolg enkel vaststellen dat de verzoekende partij geen blijf geeft van het rechtens vereiste, actueel belang voor wat betreft het inreisverbod (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

In zoverre het beroep is ingediend tegen het inreisverbod van 19 maart 2013, is het onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij vraagt om het bevel om het grondgebied uit het rechtsverkeer te halen nu deze beslissing één en ondeelbaar is met het inreisverbod, wijst de Raad erop dat de beslissing houdende het inreisverbod volstrekt gescheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Bijgevolg dient het verzoek van de verzoekende partij verworpen te worden, en dient het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten ten gronde onderzocht te worden.

3.2. De Raad merkt op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet - niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 74/11 §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

4.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“1.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden. Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, «toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffende beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen begrijpen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoekster toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

2.

De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid.

(M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541, 22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; R.vSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

3.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

4.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met de gezinssituatie die zij in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft laten gelden en meer bepaald haar huwelijk met de heer ZINBI en de bijzondere omstandigheden inzake haar persoonlijk familieleven die haar er toe brachten de aanvraag tot machtiging in België in te dienen en op elementen zoals hun lokale duurzame verankering, de mogelijkheden tot werk, de talrijke opgebouwde relaties op Belgische bodem, de integratie....

Het valt niet te ontkennen dat de bestreden beslissing haar recht op gezins- en privéleven in het gedrang brengen.

De Raad zal immers dienen vast te stellen dat in de bestreden beslissing onder meer een inreisverbod is opgenomen ten belope van driejaar.

Art. 74/11 van de Vw voorziet:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het inreisverbod in de beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, krachtens hetwelk de duur ervan dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Gelet op hetgeen voorafgaat dient geoordeeld dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van de elementen die het privéleven van de betrokken vreemdeling constitueren, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een in België bestaand privéleven / familieleden.

In die zin lijkt het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het bestuur voor te schrijven om in voorkomend geval een afweging te maken zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM: met name is het, zoals reeds gesteld, de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu betwist verzoekster dat ook maar enige afweging heeft plaatsgevonden : in de bestreden beslissing wordt gewoon NIET gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod.

Er wordt enkel op quasi automatische wijze een dergelijk verbod opgelegd voor de maximumtermijn van driejaar die wettelijk is voorzien in geval van het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Waarom in het inreisverbod de maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet en er is evenmin enige afweging terug te vinden die betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekster, hoewel zij een huwelijk heeft afgesloten met een onderdaan van Marokkaanse origine die een vast onbeperkt verblijf in België heeft en er werkt, wat niet wordt betwist en zij sinds september 2012 met haar echtgenoot samenwoont te Diest.

Dit totaal willekeurig opgelegde inreisverbod voor de maximumperiode van 3 jaar wordt dus op geen enkele wijze verantwoord en dit is des te klemmender nu precies de weigering tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, beslissing van 31/01/2013 van de verwerende partij, motiveerde dat:

"Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. "

Dat verder in deze beslissing te lezen is :

"Verder verklaart betrokkene dat, doordat haar vader is overleden, zij geen familie meer heeft in Marokko. Echter het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie ".

Dat evident een inreisverbod van drie jaar haaks staat op de motivering van de eigen beslissing van verwerende partij en dus voor een zeer lange periode de facto de gezinshereniging van verzoekster uitsluit en fnuikt en dus manifest een schending uitmaakt van haar recht op gezinsleven.

Dat dit inreisverbod in gegeven omstandigheden totaal buiten proportie is en niet wettelijk verantwoord.

Dat bovendien de verwerende partij zeer goed wist dat verzoekster een beroep instelde tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten van 31/01/2013 bij verzoekschrift van 07/03/2013.

Het willekeurig toepassen van een inreisverbod ontnemt de rechtszoekende vreemdeling de mogelijkheid van een daadwerkelijk beroep in de zin van artikel 13 EVRM te kunnen instellen : wie neemt nog het risico geen uitvoering te geven aan een bevel als automatisch, na de termijn van 30 dagen, lopende de procedure, een reisverbod wordt opgelegd en dan nog voor de maximumtermijn ?

ZODAT:

Het middel is gegrond.”

4.1.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geven de bestreden beslissingen artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, aan als hun juridische grondslag. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven in de tweede bestreden beslissing. Zo wordt er gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

In casu wordt een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk gemaakt.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, daar de verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening gehouden heeft met haar gezinsleven.

In dit verband wordt er vastgesteld dat de het bevel om het grondgebied te verlaten pas is genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd op 31 januari 2013. Dit is 47 dagen voor de huidige bestreden beslissingen. In de beslissing van 31 januari 2013 werd ingegaan op het gezinsleven van de verzoekende partij. Tegen voormelde beslissing heeft de verzoekende partij beroep aangetekend bij de Raad. Zoals blijkt uit het arrest van de Raad met nummer 187 811 van 31 mei 2017 blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft rekening gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. De Raad merkt op dat noch in die beslissing, noch in het bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven van de verzoekende partij werd betwist. De Raad herinnert eraan dat in de beslissing van 31 januari 2013 met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd gemotiveerd dat een tijdelijke scheiding niet disproportioneel is en geen schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt en dat deze beoordeling door de Raad niet onredelijk werd gevonden, zoals uiteengezet in het arrest van de Raad met nummer 187 811 van 31 mei 2017. Nu

de motieven en proportionaliteitsafweging gekend zijn door de verzoekende partij op basis van de beslissing van 31 januari 2013, diende de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent niet opnieuw in het bestreden bevel te motiveren. Immers, de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de ontvankelijkheid ervan, dit wil zeggen de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren. Daarenboven was er ook een korte tijdspanne tussen de beslissing van 31 januari 2013 en de huidige bestreden beslissingen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar gezinsleven met haar echtgenoot in die tijdsspanne van 47 dagen zodanig gewijzigd is, dat een nieuwe afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM diende te gebeuren.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissingen bevatten een uitvoerige motivering. De verzoekende partij maakt met haar algemeen betoog en theoretisch betoog op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissingen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Waar de verzoekende partij meent dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die haar zouden zijn gedaan. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Voor het overige hebben de middelen betrekking op het inreisverbod, en zijn ze in dat opzicht onontvankelijk.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

5. In toepassing van artikel 39/82, § 8, van de Vreemdelingenwet wordt de bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen schorsing opgeheven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen schorsing wordt opgeheven.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS